

Jensen og Nielsen Nomadeliv 2020–21

**Dagbogsblade fra Tåsinge
19. – 21. december 2020**

19. december 2020 - Ølandsstien i tørvejr

Vi er flyttet. Igen. For femte gang siden vi forlod Frederiksberg i slutningen af august. Nu er vi på Tåsinge. Forud gik en travl dag med at pakke de sidste pakkenelliker, finde plads i hybriden, brygge kaffe, hælde i termokande, smøre madpakke, finde plads i hybriden til maden, køre til Ebeltoft og aflevere nogle til huset, sætte gps'en til Strammelsegade 37, Tåsinge, og styre mod syd.

I går sluttede vi på Mols med en vandretur til, gæt hvor, Fuglsø Strand. Der var faktisk nogenlunde vejr, dvs. det regnede ikke, og vi kiggede langt efter tåge og dis. Til gengæld kunne vi se Århusbugten og et enkelt stort containerskib på vej mod øst.

Nu er vi altså på Tåsinge. I et B&B. Tåsinge B&B. Ret lækkert. Indrettet i en lade. Bondemanden og -konen bor i stuehuset. Morgenmad bliver anbragt på dørtinnet i morgen tidlig mellem kl. 07.30 og 08.00. Og ved I hvad det bedste er?, som de sang i Fætter BR's reklamer i gamle dage. Lige før de gik konkurs. Eller, det gjorde de vist ikke alligevel. Jo, vi skal være her 2 nætter, så vi får 2 gange morgenmad på sengen.

Vi nåede frem i tide til, at vi kunne gå en tur rundt i Nørreskoven. Vi fandt Elvira Madigans grav. Vi fandt også Ambrosius Eg., Imponerende. Fra 1600-tallet. Opkaldt efter digteren Ambrosius Stub, som efter sigende boede på Valdemars Slot nogle år dengang for 400 år siden. Det skal såmænd nok passe. Uanset om skrønen er fake eller ej, så er egen i hvert fald et besøg hver.

Skæbnens ironi var, at det var solskin hele dagen. Vi stod op i solskin på bakkeskrænten i Mols, vi pakkede bil i solskin, vi kørte til Tåsinge i solskin og vi gik tur i Nørreskoven i solskin. Skæbnens ironi? Jo, vi var i bakkehuset i Mols Bjerge i fire uger, og vi så stort ikke set solen. Samme dag som vi flytter, brøler solen frem.

Vi er på Tåsinge i et par dage, fordi vi vil over og se de vilde heste på Sydlangeland, og vi faldt for Tåsinge B&B på nettet i stedet for et eller andet på Langeland. Det så interessant ud. Og det er det. Da vi svingede fra hovedvejen mellem Svendborg og Rudkøbing og ind på sidevejen til Strammelse, var der ikke mindre end to musvåger på flugt over vejen og ind over markerne for at finde et træ at sætte sig i. For den ene lykkedes det ikke særlig godt, den fandt en lille kvist, for lille til at kunne holde musvågen oppe, så den måtte videre i sin flugt. Her gjaldt ikke salmedigterens ord: "Fuglen sidder stump på kvist". Musvågerne pipper nok ikke kvitte-vit, men pippe gjorde den.

Da vi havde tømt bilen for det mest essentielle, tog vi på vandretur. I Nørreskoven. I solskin. I morgen tager vi over til Langeland for at se på vilde heste. Hvis de stadig er der.

Nørreskoven med Elvira Madigans grav

20. december 2020 - Vilde heste, vilde fugle og vildt kvæg på Sydlangeland - i tørvejr

Hvis man skal være korrekt, og det skal man naturligvis, så hedder vandrestien nede ved Sydhavsøerne ikke Ølandsstien, men Øhavsstien. Hvis man altså skal være korrekt. Og det skal man jo. Det er jo ikke Trump-land, selv om der sikkert er et par kvinder i Folketinget, der nok ville ønske lidt alternative fakta. Jeg nævner ingen navne.

Men altså, Øhavsstien, som vi vandrede på i går eftermiddag, har vi tidligere vandret på. Skete for en del år siden, mindst 9 år, for dengang boede vi på Kvintus Allé, og der flyttede vi fra i 2012. Vi havde lejet et sommerhus på Vemmenæs, ikke verdens bedste, men der var et par senge og et køkken og et badeværelse. Ingen brændeovn. Men varme var der. Ikke meget, fandt vi ud af, da vi var blevet installeret en lørdag i august. Det var en meget kold august. Vi var der, fordi vi ville vandre på Øhavsstien. Det gjorde vi også. Vandrede. Det var imidlertid ikke blot en kold august det år, det var også en meget våd august. Så våd, så det regnede hver eneste dag. Vi vandrede på Øhavsstien på Tåsinge, vi tog færgen til Ærø og vandrede fra Marstal til Ærøskøbing, eller var det den anden vej, vi tog til Tranekær og så på skulpturer i deres skulpturpark, vi vandrede fra Tranekær mod øst ned til Langelandsbæltet og op igen til Tranekær, vi tog til Nordlangeland og skimtede Storebæltsbroen i disen mod nord. Og det regnede. I Tranekær regnede det så meget, at selv de store flere hundrede år egetræer ikke var i stand til at holde os fri for regn. Det var nærmest skybrud. Vi vandrede fra morgen til aften på Øhavsstien i regn, i regn, i regn. Vi havde betalt leje for huset indtil lørdag, men onsdag havde vi fået nok, pakkede bilen og tog tilbage til Kvintus Allé.

Så altså, vi har haft en aversion mod at vandre på Øhavsstien. Det har vi ikke mere. Vi har igen vandret på Øhavsstien. I går i solskin i Tåsinge Nørreskov. I dag var der huller i skyerne på sydenden af Langeland. Det er godt nok ikke Øhavsstien, men lige godt.

Der er langt fra Tåsinge B&B til Dovns Klint, det sydligste punkt på Langeland. Godt 40 km. Det havde vi ikke lige set, før vi tjekkede turen i morges. Fra Rudkøbing gik det sydpå mod Bagenkop ad smalle veje, gennem små landsbyer, med smukke kirker på bakketoppe, med bager, smed, blomsterforretninger, skoler, børnehaver, forsamlingshus. Den slags steder findes altså stadig i Danmark. Godt.

Der var vel et stykke over 2000 gæs forsamlet. Så ikke ud som om de vidste, hvem der styrede flokken.

De havde endnu ikke besluttet sig, da vi kørte tilbage. De var der stadigvæk.

Sydlangeland er en vigtig trædesten for trækfugle på vej sydpå eller nordpå. Årstiden bestemmer, om fuglene flyver sydpå eller nordpå. Bramgæssene, vi så på en mark på vejen, så ud som om de ikke havde bestemt sig, om de skulle flyve videre eller fortsætte med at æde sig tykke på den grønne mark.

Vi var taget til Sydlangeland for at se de vilde heste. Og det lykkedes. Skal jeg da ellers lige love for. Da vi parkerede bilen, stod de i syd-delen af indhegningen, Flot syn. Så gik vi en lille tur rundt på 2,5 km. Da vi kom tilbage til hybridene, var de væk. Vi tog så en 3,5 km tur nordpå, og så var de minsandten der. Vi sluttede med et par km rundt mod sydøst. Her var de godt nok ikke. Nok fordi, deres indhegning ikke gik helt over på østsiden. Til gengæld var der kvæg. Nysgerrige. Vi måtte tale strengt til dem for holde dem fra os.

Efter en herlig dag på sydsiden af Langeland, måtte vi lige ind om bageren i Humble, det hedder byen virkelig, for at få en flødeskumskage med hjem til eftermiddagskaffen. Bageren hedder Britta, hun stopper med udgangen december, så hvis man skulle have et eller andet specielt bagværk kreeret, så skulle det bestilles på forhånd. Godt at vide, men der er vist lidt langt til bageren, fra hvor vi skal bo efter nytår.

Mærkelige bynavne er ikke et særkende for Langeland. Her på Tåsinge er der en by, der hedder Gammel Nyby.

Vilde heste og højlandskvæg ved Dovns Klint på Sydlangeland